

Δὲν ῥωτήσατε κανένα
μὴ τὰ μάτια θαυρασμῆνα
γιά τὰς νῦν ἀνασκαφὰς
τὰς ὑπὲρ ποτα σορὰς.

Μὰ ῥωτούσατε τὸν Φλώρο
καὶ τὸν κάθε λογιστὴ
γιὰ τὸν ἕνα κ' ἄλλον φάρο,
ποῖός καὶ πόσα μὰς χρωστῆί.

Μόνο τώρα μὰς συμβαίνει
νέλθου ἰδῶ πέρα ξένοι,
καὶ μὴ τόση προστυχάντζα
γιὰ τῆς δόξης τὰ ρωμάντζα
μὴ στιγμὴ νὰ μὴ κρεπάρουν,
νὰ μὴ πᾶνε πουθενά,
καὶ νὰ θείλουν νὰ μὰς πάρου
ἄρον ἄρον τὰ λιανά.

Καὶ μόνο σὰν ἐκλείσατε λογαριασμῶν λιμπρέτα
εἰς τοὺς Διελφούς ἱπῆγατε καὶ εἰς ἀλαμπρατοῖτα,
κ' ἴδατε τὰ λησμονήτα, τὰ μυστικὰ τιμῆνη,
ποῦ τὰ δοξάζ' ἡ φήμη.
μὰ κ' ἡ Πυθία τῶν Διελφῶν μουγγὴ πρὸ χρόνων μένει
καθὼς καὶ τὸν Ζακίμη.

Ἐκεῖ ἔστων τόπον τὸν ξηρὸν, τὸν τώρα ψευραλίον,
ῥοσκουν τεθρίππους κ' ἄρματα μεγάλων Βασιλείων,
κ' ἔν ἔν πέρναν ἔξαφνα φωνὴ θὰ φώναζαν αὐτὰ
πρὸς θεοὺς ξένους ἔρχονται καὶ μὰς ζητοῦν λεφτά.

«Ξένοι τοῦ κόσμου Βασιλεῖς κατὰ τὸν πάλαι βίον
εἰς τῆς Ἑλλάδος ἤρχοντο τὴν τιμημένην γῆν,
κ' ἰζήτουν ἕνα κόντιν ὡς μόνον τὸν βραβεῖον
καὶ ἔστων Μουσῶν ἱλοῦντο τὴν ἀσπίλον πηγήν.

«Καὶ τώρα κάθε Κάϊζερ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα
φιλοτιμεῖτ' ἰκ θαυμασμοῦ καὶ γίνεται θυσία
νὰ τὴν ἀφήσῃ κατίσχυον τοῦ Φαραῶ γελάδα,
νὰ πᾶρη τὸ τομάρι τῆς νὰ τῶχη ἔστω Μουσεῖα.»

Τὸν Μπόντιο τὸν ἰδαίς,
τὸν Κάουμαν, τὸν Τέστα,
κ' ἔδους τοὺς τσελεπήδες,
ποῦ φεύγουν δίχως φέστα;

Μὴ βρέξη καὶ μὴ στέψη
τοὺς ἰδαί φῆς ἄργα,
ποῦ ἔμῃκαν σ' ἕν ἀμάξι
καὶ τῶστρεψαν γοργά.

Δὲν ἔτραξε μὴ πόνο
κανένα νὰ τοὺς ὄρη,
κ' ἔστω Στρίτ στίκαι μόνο
καὶ τοὺς ξεπροβοδαί.

Κανεὶς κανεὶς δὲν κάνει
μπουκίτο καὶ γι' αὐτοὺς,

ὁ Λάμψας μόνο χάνει
πελάτας ζηλευτοὺς.

Φεύγουν λοιπὸν τὰ φέρε,
ποῦ μὰς παραγγάνα...
τῆς κούρης μὰς τὸν ὄρα
ἔστραπάτασαν καὶ πᾶνε.

Κ' ἔν ἔν Ἐλεγγος βαρύνῃ
τῆς νίκης τὸ λημίρι,
μὰ κέρδος θ' ἀπομείνη
γιὰ μερικῶν καμίρι.

Ὅρα καλὴ σου, μίπιο,
καὶ πάλιν ἀπ' ἰδῶ
πάρτε κανένα γύρο
κ' ἴλατε νὰ σὰς ἴω.

Δὲν κλαίω τῆς βαρκούλαις,
δὲν κλαίω τὰ πανιά,
κλαίω στρωχαῖς σακκούλαις,
ποῦ θάβγουν ζητηνιά.

**Θερμὸν εὐχαριστήριον
πρὸς δεδαστὸν μὰς κύριον.**

Καίρω ποῦ μὴ τὸ δῶρον σου τὸ στίλβον μὴ τιμὰς,
κλειστότερον δ' ἀκούω,
διότι τόσον εὐμενῆς ἐφάνη πρὸς ἡμᾶς
ἀνδρὸς ἐγκρίτου γώμω.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐνὸς αὐτοῦ τοῦ κοσμικοῦ καὶ πλάνου λαβυρίνου
ἔλα μὴ ῥάβδου καὶ τυρὰ νὰ φέρονται ἔστω παρὰ,
μὰ σὺν κ' ἔλαίνο τὸ τυρὶ τῆς Τίτορας τῆς Κορίθου,
ποῦ τῶχη τὸ μπαζάλικο τοῦ Χρόστου τοῦ Μεακίση,
καρὰ ν' ἔνερ δὲν ἴσχα ποτὲ μου, συμπολιταί...
μὰ εἰ θαυμάσιο τυρὶ, δὲν εἶναι σὺν καὶ ἔλλα...
εἰς τὴν ἰδὸν τοῦ Σέλιωνος νυκτεπῶτον πωλείται,
πρὸς ἰδὸν σὰς τὸ συνιστῶ καὶ τρίταις πηλίαι.

«Νῆα Ζωή... ῥῆγες ἔστω εἰς κ' ἕνα σκαυθὸν φύλλον,
τὰ μᾶλα κοινωστικῶν κ' εἰς ἕνα τοῦ ποικίλου,
τοῦ θὰ φουρίσῃ εἰς πολλὰ τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος...
ἐκδέχεται πρὸς τὸ παρὸν ἀπατ τῆς ἰσοδομίας.

Ἐμμετρος φευτοπλόμος τοῦ ποιητοῦ Μανῆ,
ποῦ καὶ τὸν μέλλον σκαυθῶτον εἰς γέλωτας κινεῖ.

«Ἀρτέμιος Ἐσπερινή: μ' ἔργον ἔγῃ τὴν Πατρίδα,
μὴ τοῦ Δακίου συγγραφεὴ τὴν φιλογράν γραφίδα,
φρονηματίζον ἀλφεικὴς διδάσκον, συνηκῶν,
καὶ συναρπάζον τὴν ψυχὴν σὺν ἡμᾶς καὶ τὸν νοῦν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μὰς τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
ἔστων Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, πρὶν νὰ φθάσῃς στὴ γωνία.